

а всички наоколо гробно мълчаха съ наведени глави.

И Петю се вслуша. Отначало той нищо не можа да разбере. Но малко по-малко започна всичко да разбира. Малкото врабче съ сълзи на очи разказваше:

— Далече, много далече отъ тука живѣятъ злитѣ хора. Тѣ всѣки день убиватъ нашитѣ братчета и сестрички. Ние имъ пѣемъ най-хубавитѣ и най-сладкитѣ си пѣсни, изтрѣбваме вреднитѣ насѣкоми и гжсеници по тѣхнитѣ ниви и дървета, а тѣ ни убиватъ.

Ето това момче, дето стои тукъ, преди три дни най-жестоко откъсна главичкитѣ на моята майчица и единственото ми братче. И ако не бѣхъ избѣгало отъ неговитѣ ржце, и моята глава щѣше да откъсне.

— И неговата глава да бжде така откъсната, — обади се единъ бѣлоглавъ орелъ и загледа страшно, страшно Петю.

Петю изтрѣпна. Помжчи се да заплаче, но не му стигаха сили. Той започна да хълца и съ ужасъ да се обръща на всички страни. Отъ никжде не можеше да избѣга. Надъ него стояха два орела. Отъ лѣвата му страна една маймуна. Отъ дѣсната страна друга маймуна. А предъ него по-страшни звѣрове и птици.

— Азъ пѣкъ казвамъ да бжде разкъсанъ на хиляди късове, — обади се единъ тигъръ и заобиколи Петю, като се облизваше и биеше опашка въ хълбоцитѣ си.

Петю се вцепени отъ страхъ. Той се разтрепери като листъ на трепетлика.

— Не, не приятели! Трѣбва нѣщо по-мжчително да се измисли. Да го вържемъ на това дърво и тукъ до го оставимъ да загине отъ гладъ и жажда, — извика една стара маймуна и нѣколко пжти се завъртѣ на единъ клонъ точно надъ главата надъ Петю.

— Прието, прието! Да се върже и да се остави, — извикаха всички птици и звѣрове.

И веднага дветѣ страшни маймуни завързаха ржцетѣ и нозетѣ на Петю за дънера на близкото дърво.

Следъ това всички се прѣснаха изъ тъмната гжста гора.

Мръкна се. Петю елава се крепѣше отъ умора. Силна жажда бѣше запалила огънь въ устата и гърлото му. Искаше му се да заплаче, но нѣмаше сълзи.

Срѣдъ нощъ Петю заспа отъ умора и мжчителна жажда. Една нѣжна цѣлувка го събуди. Петю се стресна, отвори очи и видѣ на клончето до него една лѣстовичка.

— Вчера и азъ бѣхъ тука, когато те осждиха. Но не посмѣхъ да се обадя въ твоя защита. Тукъ ние имаме съвсемъ други закони и сме длъжни да ги изпълняваме. Азъ съмъ онова малко лѣстовиче, което лѣтосъ падна отъ гнѣздото подъ вашата стрѣха. Ти ме намѣри и като ме помилва, сложи ме въ гнѣздото. Следъ малко подъ гнѣздото мина вашиятъ котаракъ, оня съ страшнитѣ очи, който щѣше да ме изяде. Ти спаси тогава моя животъ. Сега искашъ ли азъ да те спася?

— Искамъ, искамъ, лѣстовичке, — прошепна Петю и се озърна наоколо. Нѣмаше никого. Всичко спѣше.